

BLOOD AND ASH-SERIE 4

DE
STRIJD
VAN
TWEË
KONINGINNEN

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

De strijd van twee koninginnen

BLOOD AND ASH-SERIE DEEL 4

Vertaling Jeannet Dekker

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

Casteel

Het klikkende, schrapende geluid van klauwen kwam steeds dichterbij. Het zwakke vlammetje van de eenzame kaars sputterde en doofde vervolgens uit, waardoor de hele cel in diepe duisternis werd gedompeld.

In de deuropening werden dichte schaduwen zichtbaar, een misvormde gedaante op handen en knieën. Het schepsel hield in en snuffelde even luid als zo'n verrekte roofrat. Het rook bloed.

Mijn bloed.

De gladde boeien van schaduwsteen sloten strakker om mijn hals en enkels toen ik mezelf schrap zette. Die verdraaide steensoort was niet kapot te krijgen, maar kwam soms goed van pas.

Het schepsel uitte een laag gejammer.

'Ver...'

Het wezen sprong opeens vanuit de deuropening naar voren en zijn gekerm veranderde in oorverdovend gekrijs.

'...domme.' Ik wachtte totdat de stank van verrotting in mijn neusgaten drong, drukte toen mijn rug tegen de muur en trok mijn benen op. De stugge ketting tussen mijn boeien en de muur was nog geen halve meter lang, maar daaraan had ik genoeg om mijn voeten tegen de schouders van het schepsel zetten. Helaas ving ik nog net een glimp van hem op voordat zijn bedorven adem me recht in mijn gezicht raakte.

Goden, deze vraat was niet bepaald vers.

Aan zijn kale schedel kleefden stukjes grijze huid en zijn neus was half weggerot. Zijn ene jukbeen was volledig ontveld. Zijn ogen vonkten als hete kooltjes en zijn gescheurde, misvormde lippen...

De vraat boog zijn hoofd en zette zijn scherpe hoektanden in mijn kuit. Zijn gebit scheurde mijn broek aan stukken en drong in vlees en spieren. Mijn ingehouden adem ontsnapte sissend tussen mijn knarsende tanden door toen er een vlaag van pijn door mijn been schoot.

Het is het waard.

De pijn was het meer dan waard.

Ik was bereid om een eeuwigheid lang deze beten te verdragen als dat betekende dat zij in veiligheid was, dat zij niet in deze cel zat, dat zij geen helse pijnen leed.

Ik schudde de vraat van me af, wikkelde de korte ketting rond zijn nek en sloeg mijn voeten bij de enkels over elkaar. Toen draaide ik me vanuit mijn middel om en gaf een harde ruk aan de ketting. De keel van de vraat werd dichtgesnoerd en zijn gekrijs verstomde. De boei klemde zich strakker rond mijn keel toen ik me nog verder draaide, waardoor ik bijna geen lucht meer kreeg, maar ik bleef aan de ketting rond de nek van de vraat trekken. Hij wapperde met zijn armen en sloeg met zijn handen tegen de vloer, maar ik duwde mijn benen de andere kant op en brak zijn ruggengraat. Er trokken een paar heftige schokken door zijn lijf, en toen die langzaam afzakten, trok ik hem met mijn gebonden handen naar me toe. De ketting die de boeien rond mijn polsen met elkaar en met de boei rond mijn nek verbond, was veel te kort, maar lang genoeg voor wat ik wilde doen.

Ik greep de koude, klamme wangen van de vraat vast en ramde zijn hoofd naast mijn knieën tegen de stenen vloer. Stukken vlees vlogen in het rond, rottend bloed spatte over mijn borst en buik. Botten braken met een vochtig klinkend gekraak. De vraat verslaptte. Ik wist dat hij niet lang zou blijven liggen, maar dit bood me enig respijt.

Mijn longen brandden toen ik de ketting van zijn nek trok en hem bij me vandaan schopte. Hij kwam als een hoopje verstrengelde ledematen in de deuropening neer. Ik probeerde mijn spieren te ontspannen. De boei rond mijn hals gaf heel langzaam mee, maar ten slotte stroomde er wat lucht mijn pijnlijke longen in.

Ik staarde naar het lijf van de vraat. Op elk ander moment had ik dat kreng zoals gewoonlijk verder de gang in getrapt, maar daarvoor was ik nu te zwak.

Ik verloor te veel bloed.

Nu al.

Dat was geen goed teken.

Hijgend keek ik naar mijn eigen lijf. Vlak onder de schaduwstenen boeien zag ik de ondiepe sneden in mijn huid, aan de binnenkant van mijn armen, tot voorbij mijn ellebogen en dwars over mijn aderen. Ik telde ze. Nogmaals. Om er zeker van te zijn.

Dertien.

Er waren dertien dagen verstreken sinds de Dienstmaagden, in het zwart

gekleed en zwijgend als het graf, deze cel waren binnengekomen. Ze kwamen sindsdien één keer per dag om een snee in mijn vlees aan te brengen en mijn bloed af te tappen, alsof ik een vat goede wijn was.

Rond mijn mond verscheen een afgemeten, woest lachje. In het begin had ik drie van hen kunnen uitschakelen. Ik had hun kelen opengereten toen ze te dichtbij waren gekomen, daarom zat er nu een kortere ketting tussen mijn polsen. Eentje van hen was zelfs dood gebleven. De kelen van de andere twee waren binnen een paar minuten weer geheeld. Dat was indrukwekkend, maar ook bijzonder ergerlijk.

Ik had daardoor wel iets heel belangrijks geleerd.

Niet alle Dienstmaagden van de Bloedkoningin waren wedergangers.

Ik wist nog niet goed wat ik aan die kennis had, maar ik vermoedde dat ze mijn bloed gebruikten om nieuwe wedergangers te maken. Of misschien kregen de geluksvogels het als toetje.

Ik liet mijn hoofd tegen de muur achter me rusten en probeerde niet al te diep in te ademen. Als ik niet stikte door de stank van die verdraaide vraat, dan wel door die verrekte schaduwstenen boei rond mijn nek.

Ik deed mijn ogen dicht. De Dienstmaagden waren voor het eerst verschenen toen ik hier al een paar dagen had gezeten. Maar hoeveel dagen? Dat wist ik niet zeker. Twee? Een week? Of...

Verder mocht ik van mezelf niet gaan. *Hou op, man.*

Daaraan mocht ik niet denken. Dat ging ik niet doen. Dat had ik de vorige keer gedaan, toen had ik geprobeerd om de dagen en weken bij te houden, totdat het moment was aangebroken waarop de tijd niet langer leek te verstrijken. Uren waren dagen geworden, weken jaren. En mijn geest was al even erg gaan rotten als het bloed dat uit de gebarsten schedel van die vraat sijpelde.

Maar nu, hier, was het anders dan toen.

Deze cel was groter en had geen afgesloten ingang. Dat hoefde ook niet, niet met die kettingen en dat schaduwsteen. De ketens, gemaakt van ijzer en de beenderen van godentelgen, zaten vast aan een ring in de muur en waren voorzien van katrollen waarmee ze langer of korter konden worden gemaakt. Ik kon rechtop zitten en me een klein beetje bewegen, maar daarmee hield het wel op. Deze cel had geen ramen, dat was de vorige keer ook het geval geweest, en de bedompte, vochtige lucht vertelde me dat ze me wederom ondergronds gevangenhielden. De vrijelijk rondlopende vraten waren nieuw.

Ik deed mijn ogen een klein stukje open. Dat mormel bij de ingang moest de zesde of zevende zijn die door de geur van mijn bloed hiernaartoe was

gelokt. Door hun aanwezigheid kreeg ik de indruk dat ze bovengronds heel wat met de vraten te stellen hadden.

Ik had eerder gehoord over aanvallen van vraten binnen de Hoogte waardoor Carsodonië werd omringd. De Bloedkroon gaf Atlantië en boze goden de schuld, maar ik had altijd aangenomen dat het door een te begerige verhevene kwam, eentje die had verzuimd om de stervelingen met wie hij zijn lekkere trek had gestild op tijd te doden, zodat ze in vraten waren veranderd. Nu vroeg ik me echter af of er hierbeneden soms ook vraten een onderkomen hadden gevonden. Waar 'hierbeneden' ook mocht zijn. Als dat zo was, en als die vraten vanaf hier een uitweg naar de wereld bovengronds hadden gevonden, dan moest ik die ook kunnen vinden.

Maar dan moest ik wel eerst die verrekte boeien en kettingen los zien te krijgen. Ik had al onvoorstelbaar veel tijd in het losmaken van de ring gestoken, maar ver was ik niet gekomen. Hoogstens een centimeter speling, en dan rekende ik ruim.

Dat was niet het enige wat dit keer anders was. Afgezien van de vraten had ik alleen Dienstmaagden gezien. Ik wist niet wat ik daarvan moest denken. Ik had erop gerekend dat het net zo zou gaan als de vorige keer, dat ik veelvuldig bezoek zou krijgen van de Bloedkoningin en haar handlangers, die me sarden en kwelden, die van me dronken en al hun andere verdorven lusten op me botvierden.

Natuurlijk was mijn vorige gevangenschap en alles wat daarmee samenging niet op die manier begonnen. De Bloedkoningin had eerst geprobeerd om mijn ogen te openen, om me over te halen haar kant te kiezen. Om me op te zetten tegen mijn familie en mijn rijk. En toen dat was mislukt, was de echte pret begonnen.

Was dat Malik soms overkomen? Had hij geweigerd om het spelletje mee te spelen en hadden ze hem gebroken? Net zoals ze bijna met mij hadden gedaan. Ik slikte de droogte in mijn keel weg. Ik had geen idee. Ik had mijn broer niet meer gezien, maar ze moesten iets met hem hebben gedaan. Ze hielden hem al veel langer gevangen dan ze ooit met mij hadden gedaan en ik wist waartoe ze in staat waren. Ik kende de wanhoop en de hulpeloosheid. Hoe het voelde om in te ademen en te proeven dat je nergens meer de baas over was. Zonder besef van je eigen ik. Zelfs als ze hem nooit iets hadden aangedaan en hem niet op deze manier hadden opgesloten, als een eenzame gevangene, dan nog moest zijn geest na verloop van tijd zijn aangetast. En dat verloop van tijd, dat duurde doorgaans korter dan de meeste mensen beseften. Je ging van alles denken, van alles geloven.

Ik trok mijn been, dat nog steeds klopte van de pijn, nog verder op en keek naar mijn handen in mijn schoot. Het was hier zo donker dat ik de kronkelende gouden lijn aan de binnenkant van mijn linkerhand bijna niet kon zien.

Poppy.

Ik drukte mijn vingers tegen die lijn en kneep mijn hand tot een vuist, alsof ik op die manier iets anders dan het geluid van haar kreten kon oproepen. Alsof ik daardoor haar van pijn vertrokken gezicht kon vergeten. Dat wilde ik niet zien. Ik wilde haar voor me zien zoals ze aan boord van het schip was geweest, met een blozend gezicht en die zilveren gloed in die prachtige groene ogen. Gretig, vol verlangen. Ik wilde me haar wangen herinneren, rood aangelopen van lust of ergernis. Dat laatste doorgaans wanneer ze zich in gedachten of juist hardop afvroeg of het gepast was om een mes tussen mijn ribben te steken. Ik wilde haar volle lippen van elkaar zien gaan en haar huid zien glanzen wanneer ze me aanraakte en me beter maakte op manieren waarvan ze geen weet had, die ze nooit zou kunnen begrijpen. Ik deed mijn ogen weer dicht. Verdomme, het enige wat ik zag, was het bloed dat uit haar oren en haar neus liep, haar lichaam dat samentrok in mijn armen.

Goden, zodra ik vrij was, ging ik dat rotwijf van een koningin hoogstpersoonlijk aan stukken scheuren.

En ik zou vrij komen.

Hoe, dat wist ik nog niet, maar ik ging mezelf bevrijden en ervoor zorgen dat ze hetzelfde zou doormaken als wat ze Poppy had aangedaan. Maar dan tien keer erger.

Mijn ogen vlogen open toen ik voetstappen in de verte hoorde. Ik spande de spieren in mijn nek en strekte langzaam mijn been. Dat was ongewoon. Er kon slechts een paar uur zijn verstreken sinds de Dienstmaagden mijn bloed hadden afgetapt. Tenzij ik nu al mijn gevoel voor tijd aan het kwijtraken was.

Onrustig bleef ik zitten luisteren. Het waren meerdere voetstappen, ook veel zwaardere. Laarzen. Ik klemde mijn kaken op elkaar en keek op naar de deuropening.

De eerste die binnenkwam was een Dienstmaagd, die bijna versmolt met de duisternis om haar heen. Ze zei geen woord toen haar rokken langs de ineengezakte vraat streken. Nadat ze met een stukje metaal tegen een brok vuursteen had geslagen, vatte de lont van de kaars aan de muur vlam. Er kwamen nog vier Dienstmaagden binnen, die andere, allang uitgedoofde kaarsen aanstaken. Hun vrouwelijke trekken gingen schuil achter de vleugels die met zwarte inkt op hun gezichten waren aangebracht.

Elke keer als ik deze vrouwen zag, kwam dezelfde vraag in me op: waarom waren hun gezichten zo beschilderd?

Dat had ik al tientallen keren gevraagd. Een antwoord was nooit gegeven.

Ze bleven aan weerszijden van de doorgang staan, vlak naast de eerste vrouw, en ik wist al wat er ging gebeuren. Ik hield mijn blik strak op de open ruimte tussen hen in gericht. De geuren van rozen en vanille drongen in mijn neus. Woede, heet en oneindig, vulde mijn binnenste.

En toen kwam zij binnen, als een volslagen tegenbeeld van haar dienaressen.

Wit. Dat monster droeg een strakke japon, in smetteloos, bijna doorzichtig wit, die weinig aan de verbeelding overliet. Vol walging trok ik mijn lip op. Afgezien van het roodbruine haar dat tot aan haar slanke, ingesnoerde middel reikte, leek ze helemaal niet op Poppy.

Dat bleef ik in elk geval tegen mezelf zeggen.

Dat haar trekken niets bekends hadden, dat de vorm van haar ogen, de rechte neus met het robijnen knopje en die volle, expressieve mond me niet aan haar deden denken.

Het deed er allemaal niet toe.

Poppy leek in niets op haar.

De Bloedkoningin. Ileana. Isbeth. Beter bekend als het rotwijf wier dagen geteld waren.

Ze kwam dichterbij en ik snapte nog steeds niet dat het me altijd was ontgaan dat ze geen verhevene was. Die ogen waren donker, peilloos, maar niet zo ondoorzichtig als die van een vamprie. Haar aanraking... De herinnering daaraan had zich in de loop der jaren met andere vermengd. Maar hoewel die koud was geweest, was het niet die ijzige, bloedeloze kilte geweest. Aan de andere kant, waarom had ik, of wie dan ook, ooit redenen gehad om te denken dat ze niet was wat ze beweerde te zijn?

Mijn ouders waren de enige uitzondering.

Zij kenden de waarheid over de Bloedkoningin, zij wisten wie ze echt was. Dat kon niet anders. En ze hadden er niets over gezegd. Ze hadden ons niet gewaarschuwd.

Dat wekte een bijtende, knagende woede in me op. Die kennis had waarschijnlijk niet tot een andere uitkomst geleid, maar we hadden haar wel op een andere manier benaderd. Goden, dan hadden we ons veel beter kunnen voorbereiden, als we hadden geweten dat de Bloedkoningin werd gedreven door een eeuwenoude dorst naar wraak. Dan hadden we niet meteen gehan-

deld. Dan hadden we geweten dat ze tot letterlijk alles in staat was.

Maar daar was nu niets meer aan te veranderen, niet nu ik aan deze verrekte muur was vastgeketend en Poppy ergens daarbuiten rondliep, gekweld door de gruwelijke kennis dat deze vrouw haar moeder was.

Ze heeft Kieran, bracht ik mezelf in herinnering, ze is niet alleen.

De onechte koningin was evenmin alleen. Achter haar kwam een lange man binnen die net een wandelende kaars was. Alles aan hem leek van goud, van zijn haar tot aan de vleugels die op zijn gezicht waren geschilderd. Zijn ogen waren zo bleekblauw dat ze kleurloos leken. Sommige Dienstmaagden hadden ook zulke ogen. Ik vermoedde dat hij een wederganger was. Maar een van de Dienstmaagden wier opengereten keel weer was genezen had bruine ogen gehad, dus niet alle wedergangers hadden lichte ogen.

Hij bleef bij de ingang van de cel staan. Zijn wapens waren niet verborgen, zoals die van de Dienstmaagden. Ik zag een zwarte dolk op zijn borst en twee zwaarden op zijn rug, waarvan de gebogen handgrepen vlak naast zijn heup uitstaken. Hij kon de ziekte krijgen. Ik richtte mijn aandacht weer op de Bloedkoningin.

Het kaarslicht speelde fonkelend over de diamanten pieken in haar robijnen kroon toen ze haar hoofd boog en naar de vraat keek.

‘Ik weet niet of je het in de gaten hebt,’ zei ik achteloos, ‘maar je hebt last van ongedierte.’

Ze trok een enkele donkere wenkbrauw op en knipte twee keer met haar vingers met de roodgelakte nagels. Twee Dienstmaagden kwamen tegelijk naar voren en raaptten de overblijfselen van de vraat op. Terwijl zij het gedrocht naar buiten droegen, richtte Isbeth haar blik op mij. ‘Je ziet er verschrikkelijk uit.’

‘Ja, maar ik kan me wassen. Jij daarentegen?’ Ik glimlachte en zag de huid rond haar mond verstrakken. ‘Jij kunt de stank niet afspoelen of verbergen. Die rot zit in je.’

Isbeths lach klonk als tinkelend glas dat mijn huid kon openrijten. ‘O, mijn dierbare Casteel, ik was vergeten hoe charmant je kunt zijn. Geen wonder dat mijn dochter je zo graag mag.’

‘Noem haar niet zo,’ beet ik haar toe.

Nu gingen allebei haar wenkbrauwen omhoog. Ze speelde met de ring rond haar wijsvinger, een gouden band met een roze diamant, die zelfs in het zwakke licht een opvallend schijnsel verspreidde. Alleen goud uit Atlantïë kon zo glanzen. ‘Je twijfelt er toch niet aan dat ik haar moeder ben? Ik weet dat ik geen toonbeeld van eerlijkheid ben, maar wat haar betreft spreek ik de waarheid.’

‘Het kan me geen zak schelen of je haar negen maanden lang hebt gedragen en op de wereld hebt gezet.’ Ik balde allebei mijn handen tot vuisten. ‘Je betekent niets voor haar.’

Isbeth bleef ongewoon stil en zwijgend staan. De seconden verstreken, en toen zei ze: ‘Ik ben een moeder voor haar geweest. Dat weet ze niet meer, want toen was ze nog een zuigeling, zo volmaakt en lief. Ik sliep naast haar en werd naast haar wakker, elke dag weer, totdat het risico te groot werd.’ Ze stapte naar voren. De zoom van haar japon streek door de plas vratenbloed. ‘En ik was als een moeder voor haar toen ik slechts haar koningin was. Ik heb haar verzorgd toen ze zo zwaar gewond was. Ik had alles willen doen om dat te vermijden.’ Haar stem klonk nu ijler, waardoor ik bijna geloofde dat ze de waarheid sprak. ‘Ik had alles willen doen wat in mijn vermogen lag om haar ook maar een seconde aan pijn te kunnen besparen. Om te voorkomen dat ze, elke keer als ze naar zichzelf keek, aan die nachtmerrie werd herinnerd.’

‘Als ze naar zichzelf kijkt, ziet ze alleen schoonheid en moed,’ zei ik op felle toon.

Ze keek naar me op. ‘Geloof je dat echt?’

‘Dat wéét ik.’

‘Als kind moest ze vaak huilen wanneer ze in de spiegel keek,’ zei ze, en mijn borst trok pijnlijk samen. ‘Ze smeekte vaak of ik er iets aan kon doen.’

‘Er hoeft niets aan te worden gedaan,’ zei ik, kokend van woede, want ik vond het vreselijk dat Poppy zich ooit zo had gevoeld, zelfs als kind.

Isbeth viel even stil. ‘Toch zou ik alles hebben gedaan om het te kunnen voorkomen.’

‘Denk je dat je geen rol hebt gespeeld in wat haar is overkomen?’ vroeg ik uitdagend.

‘Ik ben niet degene die de veiligheid van de hoofdstad en slot Schoonburg heeft verlaten. Ik ben niet degene die haar daar heeft weggehaald.’ Ze klemde haar kaken op elkaar en stak op een akelig vertrouwde manier haar kin naar voren. ‘Als Coralena mij, háár, niet had verraden, dan had Penellaphe nooit een dergelijke pijn hoeven ervaren.’

Ongeloof en walging streden in me om voorrang. ‘En toch heb je haar verraden en haar naar Masadonië gestuurd? Naar hertog Teerman, die...’

‘Niet doen.’ Ze verstijfde weer.

Wilde ze dit niet horen? Jammer dan. ‘Teerman heeft haar regelmatig mishandeld. Hij gaf anderen de gelegenheid om hetzelfde te doen. Het was vermaak voor hem.’

Isbeth dook in elkaar.

Het was niet te geloven, maar ze dook in elkaar.

Ik trok mijn lip op en ontblootte mijn scherpe hoektanden. ‘Dat is jouw schuld. Daar kun je niemand anders de schuld van geven, zo kun je jezelf niet vrijpleiten. Elke keer als hij haar aanraakte, deed hij haar pijn. Dat komt door jou.’

Ze ademde diep in en rechte haar rug. ‘Dat wist ik niet. Als ik dat had geweten, dan had ik hem opengesneden en hem zijn eigen ingewanden gevoerd totdat hij erin was gestikt.’

Daar twijfelde ik dan weer niet aan.

Dat had ik haar namelijk eerder met een sterveling zien doen.

Haar verstrakte lippen trilden toen ze op me neerkeek. ‘Heb jij hem gedood?’

Ik werd getroffen door een intense tevredenheid. ‘Ja.’

‘Was het een pijnlijke dood?’

‘Wat denk je zelf?’

‘Ja, dus.’ Ze wendde zich van me af en liep naar de muur. De twee Dienstvaagden kwamen weer terug en namen zwijgend hun positie bij de ingang van mijn cel in. ‘Mooi zo.’

Ik lachte spottend. ‘En ik ga hetzelfde met jou doen.’

Ze keek me over haar schouder aan en wierp me een vluchtig lachje toe. ‘Ik heb jouw veerkracht altijd al indrukwekkend gevonden, Casteel. Die heb je ongetwijfeld van je moeder geërfd.’

Ik proefde zuur op mijn tong. ‘Daar weet jij alles van, hè?’

‘Dat hoeft ik jou niet te vertellen...’ Ze haalde haar schouders op. Er viel een korte stilte, die ze verbrak met: ‘Ik had niet meteen een hekel aan je moeder. Ze hield van Malec, maar hij hield van mij. Ik benijdde haar niet. Ik had medelijden met haar.’

‘Dat vind ze vast heel fijn om te horen.’

‘Dat denk ik niet,’ mompelde ze. Ze zette een kaars recht die dreigde om te vallen. Toen ze met haar vingers door de vlam streek, laaide die woest op. ‘Nu heb ik wel een grote hekel aan haar.’

Dat liet me volledig koud.

‘Een hartgrondige, intense hekel.’ Rook steeg op van de vlam die ze had aangeraakt en vormde een donkere, vettige vlek op de vochtige stenen van de muur.

Dat had niet mogelijk moeten zijn. ‘Wat ben jij in vredesnaam?’

‘Niet meer dan een mythe. Een verhaal waarmee de kindertjes in Atlantië ooit duidelijk werden gemaakt dat ze niets moesten stelen wat ze niet verdienen.’ Weer keek ze me over haar schouder aan.

‘Ben je een *lamaea*?’

Isbeth lachte. ‘Leuk verzonnen, maar ik dacht je slimmer was.’ Ze liep naar een volgende kaars en zette die ook recht. ‘Ik ben volgens jouw standaarden en overtuigingen weliswaar niet goddelijk, maar ik ben wel even machtig als de goden. Dus misschien ben ik dat? Een goddelijk wezen?’

Er knaagde een bepaalde herinnering aan mijn geheugen, iets wat Kierans vader ons ooit had verteld toen we nog klein waren geweest. Toen de wulvin van wie Kieran had gehouden op sterven had gelegen, had mijn beste vriend gebeden tot de goden van wie hij wist dat ze sliepen en hun gevraagd of ze haar wilden redden. Hij bad tot alles en iedereen die maar wilde luisteren, hoewel Jasper hem had gewaarschuwd dat hij antwoord kon krijgen van een wezen dat geen god was.

Dat een valse god zijn gebed zou kunnen verhoren.

‘Een *demis*,’ fluisterde ik hees. Ik sperde mijn ogen open. ‘Je bent een demis. Een valse god.’

Isbeths ene mondhoek krulde om, maar het was de goudblonde wederganger die antwoord gaf. ‘Hij is dus toch slim.’

‘Soms,’ zei ze schouderophalend.

Goede goden. Ik had altijd gedacht dat een demis een verzonnen wezen was, net zo’n mythe als de *lamaea*. ‘Ben je dat altijd al geweest? Een erbarmelijke nabootsing van het echte werk, vastbesloten om de levens van degenen zonder hoop te verwoesten?’

‘Dat is een vrij beledigende aanname. Maar nee, een demis wordt niet geboren, maar gemaakt. Wanneer een god de verboden daad begaat en een sterveling verheft die niet is uitverkoren.’

Ik had geen idee wat ze bedoelde met een sterveling die niet was uitverkoren, maar ik kreeg niet de kans om ernaar te vragen. Ze was me namelijk te snel af met een vraag van haar kant. ‘Wat weet je over Malec?’

Vanuit mijn ooghoek zag ik dat de gouden wederganger zijn hoofd scheef hield. ‘Waar is mijn broer?’ vroeg ik in plaats van antwoord te geven.

‘Ergens.’ Isbeth draaide zich naar me om en legde haar handen over elkaar. Ze droeg geen ringen, afgezien van die ene van Atlantiaans goud.

‘Ik wil hem zien.’

Er verscheen een flauw lachje rond haar lippen. ‘Dat lijkt me niet verstandig.’

‘Waarom niet?’

Ze kwam een klein stukje dichterbij. ‘Dat heb je niet verdiend, Casteel.’

Het zuur verspreidde zich verder, door mijn aderen. ‘Ik stel je niet graag teleur, maar dat spelletje ga ik niet opnieuw spelen.’

Isbeth trok een pruillip. ‘Maar ik vind het zo’n leuk spel. En Malik vindt dat ook. Ik moet wel zeggen dat hij er veel en veel beter in is dan jij.’

De woede trok door mijn hele lijf. Ik zette me af van de vloer toen mijn kwaadheid een stem kreeg, maar ver kwam ik niet. Mijn hoofd schoot naar achteren door de band rond mijn keel, en de boeien rond mijn polsen en enkels trokken me terug tegen de muur. De Dienstvaagden stapten naar voren.

Isbeth stak een hand op om hen tegen te houden. ‘Voel je je nu beter?’

‘Waarom kom je niet dichterbij?’ beet ik haar toe. Ik ademde diep in en uit toen de metalen band rond mijn keel langzaam minder strak ging zitten. ‘Dan voel ik me zeker beter.’

‘Daar twijfel ik niet aan, maar weet je, ik heb plannen waarvoor mijn keel heel moet blijven en mijn hoofd niet van mijn schouders mag worden gescheiden.’ Ze streek met haar hand over het lijfje van haar japon.

‘Plannen kunnen worden gewijzigd.’

Isbeth lachte fijntjes. ‘Maar voor dit plan moet jij ook in leven blijven.’ Ze keek me aan. ‘Geloof je me soms niet? Als ik je dood had willen hebben, had ik allang een einde aan je leven gemaakt.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en zij hief haar kin voor een kort knikje. De wederganger die wel van goud leek liep de gang in en kwam met een jutezak terug. Meteen rook ik de stank van dood en verrotting. Met mijn hele wezen concentreerde ik me op de zak in de handen van de wederganger. Ik wist niet wat erin zat, maar ik wist wel dat het iets was wat ooit had geleefd. Mijn hart begon sneller te kloppen.

‘Blijkbaar heeft mijn ooit zo vriendelijke en beminnelijke dochter een zekere... neiging tot geweld ontwikkeld, die ze maar al te graag laat zien,’ merkte Isbeth op, terwijl de man de zak losknoopte. ‘Penellaphe heeft me een boodschap gestuurd.’

Mijn mond viel open toen de wederganger de zak voorzichtig omkeerde om hem te legen. Er rolde een... Verdomme, dat was een hóófd. En ik herkende dat blonde haar en die vierkante kaken onmiddellijk.

Koning Jalara.

Niet te geloven.

‘Je ziet het al, een erg boeiende boodschap,’ meldde Isbeth op vlakke toon.

Ik kon gewoon niet geloven dat het hoofd van de Bloedkoning voor me lag. Langzaam verscheen er een lachje rond mijn lippen. Dat al snel veranderde in een diepe, bulderende lach. Goden, Poppy was... Wat was ze toch verrukkelijk gewelddadig. Ik wilde haar dolgraag laten zien dat ik dat heel erg waardeerde. 'Dat... Goden, dat is het werk van mijn koningin.'

De goudkleurige wederganger sperde verbaasd zijn ogen open, maar ik bleef lachen, totdat ik er buikpijn van kreeg. Totdat de tranen prikten in mijn ogen.

'Het doet me deugd dat je dit vermakelijk vindt,' zei Isbeth op koele toon.

Ik liet mijn hoofd tegen de muur achter me rusten. Mijn schouders beefden nog altijd van het lachen. 'Ik zal je eerlijk zeggen, dit is het allermooiste wat ik in lange tijd heb gezien.'

'Dan moet je misschien maar iets vaker buiten komen, maar... ' Ze maakte een neerbuigend gebaar naar de ketenen. 'Dat was slechts een deel van haar boodschap.'

'Er is nog meer?'

Isbeth knikte. 'Er hoorden ook de nodige dreigementen bij.'

'Dat geloof ik graag.' Ik grinnikte en wenste dat ik erbij had kunnen zijn. Ik twijfelde er geen moment aan dat Poppy eigenhandig een einde aan het leven van koning Jalara had gemaakt.

De neusvleugels van de Bloedkoningin trilden. 'Maar er was één waarschuwing die ik het boeiendst vond.' Ze hurkte neer, met een langzame soepelheid die me deed denken aan de koudbloedige slangen die je in de uitlopers van de Bergen van Nyktos aantrof. Die tweekoppige slangen met oranje en rode schubben waren al even giftig als de adder die hier voor me zat. 'In tegenstelling tot mijn dochter en jou is het voorrecht van de huwelijkslijn Malec en mij altijd onthouden. We hadden geen bewijs dat de ander nog leefde. En je weet dat zelfs de band tussen hartsverwanten de een niet kan vertellen dat de ander er niet meer is. Ik heb honderden jaren lang geloofd dat Malec dood was.'

Opeens vond ik dit niet langer grappig.

'Maar het blijkt dat ik het mis had. Penellaphe beweert niet alleen dat Malec nog leeft, maar ook dat ze weet waar hij is.' De wederganger hield zijn hoofd scheef en keek haar aandachtig aan, maar dat leek Isbeth niet te merken. 'Ze zei dat ze hem gaat doden, en zodra Penellaphe in haar eigen krachten gaat geloven kan ze dat heel gemakkelijk doen.' Die donkere ogen keken me strak aan. 'Is het waar? Leeft hij nog?'

Verdorie, Penellaphe weigerde blijkbaar rustig af te wachten.

‘Het is waar,’ zei ik zacht. ‘Hij leeft. Nog wel.’

Haar slanke lichaam gonsde bijna. ‘Waar is hij, Casteel?’

‘Toe nou, Pissebeth,’ fluisterde ik. Ik boog me zover als ik kon naar voren. ‘Je weet dat je me niet kunt dwingen om je dat te vertellen. Dat doe ik zelfs niet als je mijn broer hiernaartoe brengt en hem levend begint te villen.’

Isbeth keek me een tijdlang zonder iets te zeggen aan. ‘Je spreekt de waarheid.’

Ik glimlachte breeduit. Isbeth had gedacht dat ze Poppy door middel van mij onder de duim kon houden, maar mijn prachtige, meedogenloze echtgenote had haar schaakmat gezet, en dat wilde ik voor niets of niemand in gevaar brengen, zelfs niet voor Malik.

‘Ik kan me een tijd herinneren waarin je letterlijk alles overhad voor je familie,’ zei Isbeth.

‘Dat was een andere tijd.’

‘En nu heb je alles over voor Penellaphe?’

‘Alles,’ bevestigde ik.

‘Vanwege de kansen die zij biedt?’ opperde Isbeth. ‘Gaat het je daarom? Je hebt immers dankzij mijn dochter de troon kunnen veroveren op je broer en je ouders. Nu ben jij een koning. En vanwege haar afkomst is zij dé koningin. En ben jij dus dé koning.’

Ik schudde mijn hoofd. Dit verbaasde me niet. Natuurlijk nam zij aan dat alles wat ik voelde op de een of andere manier samenhang met een verlangen naar macht.

‘Hoelang was je al bezig met plannen om haar aan jouw kant te krijgen?’ vervolgde ze. ‘Misschien ben je nooit van plan geweest om Malik te bevrijden. Misschien hou je niet eens echt van haar.’

Ik hield haar blik vast. ‘Of ze nu over alle landen en zeeën regeert of dat ze slechts koningin is over een schamel hoopje as en botten, ze is en blijft mijn koningin. Liefde is een veel te zwak woord om uit te drukken wat ik voor haar voel, welke emoties me verteren. Ze is alles voor me.’

Isbeth bleef weer een hele tijd zwijgen. ‘Mijn dochter verdient iemand die net zoveel om haar geeft als zij om hem,’ zei ze ten slotte. In haar ogen was een zweem van een zilveren gloed te zien, maar bij haar was die veel minder sterk dan bij Poppy. Haar blik viel op de boei rond mijn hals. ‘Dit heb ik nooit gewild, oorlog met mijn dochter.’

‘O nee?’ Ik lachte droog. ‘Wat had je dan verwacht? Dat ze met je plannen zou instemmen?’

‘En met jouw broer zou trouwen?’ Die gloed in haar ogen werd sterker toen ik vol minachting gromde. ‘Goden, dat idee werkt je behoorlijk op de zenuwen, hè? Als ik jou tijdens je vorige gevangenschap had gedood, dan had hij kunnen helpen bij haar verheffing.’

Het kostte me de grootste moeite om me in te houden, om niet te proberen of ik haar hart uit haar lijf kon rukken. ‘Dan had je nog altijd niet gehad wat je wilt hebben. Poppy had ook dan de waarheid over jou ontdekt, over de verhevenen. Ze had al haar vermoedens voordat ze mij leerde kennen. Ze had nooit toegestaan dat jij Atlantië innam.’

Isbeth glimlachte weer, zij het afgemeten. ‘Denk je echt dat dat het enige is wat ik wil? Atlantië? Dat dat alles is waarvoor mijn dochter is voorbestemd? Nee, ze dient een veel groter doel. Net als Malik en net als jij. We zijn allemaal deel van een groter plan en wij gaan allemaal samen dit domein veranderen in wat het altijd al had moeten zijn. En daar zijn we al mee begonnen.’

Ik verstijfde. ‘Waar heb je het over?’

‘Dat zie je vanzelf, als de tijd daar is.’ Ze stond op. ‘Als mijn dochter echt van je houdt, doet dit me meer pijn dan je ooit zult willen geloven.’ Ze draaide haar hoofd een klein stukje om. ‘Callum?’

De goudkleurige wederganger stapte voorzichtig om het hoofd van koning Jalara heen, zodat hij het niet per ongeluk kon aanraken.

Snel keek ik hem aan. ‘Ik ken jou niet, maar ik ga jou ook doden, op wat voor manier dan ook. Dat wil ik je even laten weten.’

Hij aarzelde en hield zijn hoofd schuin. ‘Als je eens wist hoe vaak ik dat al heb moeten horen,’ zei hij met een flauw glimlachje. Hij trok een dun mes van schaduwsteen uit de schede op zijn borst. ‘Maar jij bent de eerste die er wel eens in zou kunnen slagen.’

De wederganger stapte naar voren en mijn wereld kromp ineen tot een onvoorstelbare pijn.

DE OORLOG IS NOG MAAR HET BEGIN...

Casteel is gevangengenomen door de Bloedkoningin. Hij weet maar al te goed hoe sluw en slecht ze is. Maar niemand – ook hij niet – kon zich voorstellen hóé slecht ze is. Haar gruwelijke daden zijn onvoorstelbaar en hebben de levens van zoveel mensen verwoest.

VOOR CASTEEL GOOIT POPPY ALLES IN DE STRIJD

Poppy is vastbesloten om Casteel te bevrijden, maar dat kan ze niet alleen. De wulven en oergoden staan al aan haar zijde. Nu moet ze de generaals van Atlantïe overtuigen om ook met haar te strijden. Maar is dat genoeg? Misschien kan Poppy alleen een einde maken aan het regime van de Bloedkoningin door de profetie te accepteren die ze al zo lang vreest. De profetie die laat zien wie ze werkelijk is.

Jennifer L. Armentrout is de internationale bestsellerauteur van fantasy en New Adult-boeken. Van haar boeken zijn al meer dan 300.000 Nederlandse exemplaren verkocht. Haar Blood & Ash-serie is in meer dan 25 landen een absolute bestseller en fantasyfans over de hele wereld zijn hooked!

Lees ook de spin-offserie:

ISBN 978 90 2055 025 2 NUR 334/340

9 789020 550252 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K